

Arrest

nr. 90 618 van 26 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. HINNEKENS
Louis Pasteurlaan 24
8500 KORTRIJK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 25 juni 2012, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing van 13 juli 2012 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. HINNEKENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart op 7 februari 2011 het Rijk te zijn binnengekomen en dient op 9 februari 2011 een asielaanvraag in.

Op 22 september 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker dient een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 24 januari 2012 bij arrest nr. 73 843 eveneens beslist tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 7 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Op 20 februari 2012 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Op 4 mei 2012 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 21 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag. Verzoeker dient een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 28 september 2012 wordt het beroep bij arrest nr. 88 572 verworpen.

Op 25 juni 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 13 juli 2012. Op 13 juli 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tevens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, dezelfde dag aan verzoeker ter kennis gebracht. Beide beslissingen vormen de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, wordt als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 21.02.2012 bij onze diensten werd ingediend door :

D.F.D. (...)nationaliteit: Somalië, geboren te (...)

adres: '(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag haar identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet Dat uit de woonstcontrole uitgevoerd door de lokale politie van Vlaamse Ardennen op 18.06.2012 is gebleken dat betrokkene geen originele identiteitsdocumenten kon voorleggen. Dat dit een origineel identiteitsstuk dient te zijn, blijkt uit punt D. van de Omzendbrief van 21 juni 2007, betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen, waaruit blijkt dat een woonst-controle, uitgevoerd vooraleer het A.I. aan verzoeker af te leveren, slechts gunstig kan zijn waar de verzoeker ook in staat is zich te identificeren aan de hand van het originele identiteitsdocument. Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011).

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaaft zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt. zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestienen - fax: 02 274 66 11),(...)”

De tweede bestreden beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten wordt als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke integratie, de gemachtigde (...) wordt aan de genaamde : D.F.D. (...) geboren (...) die de Somalische nationaliteit heeft, het bevel gegeven om ten laatste op 12/08/2012 (datum vermelden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië'3', tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

(...)

X 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden heeft (art.7. alinea 1. 2° van de Wet van 15 december 1980).(..."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Aangaande de eerste bestreden beslissing, met name de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van het beginsel van “goede administratie”, van het “fair play beginsel” en van de motiveringsplicht. Verzoeker licht zijn middel als volgt toe:

“Dat de bestreden beslissing voorhoudt :

“(..."

Dat de bestreden beslissing niet gemotiveerd is en artikel 9ter van de vreemdelingenwet schendt nu :

- de bestreden beslissing zelf stelt dat het identiteitstuk zou dienen vertoond te worden op het moment van de indiening van het verzoek tot medische regularisatie en het oordeel juist gevormd en genomen is op basis van een adrescontrole door de politiediensten, hetgeen een ander moment is dan aangegeven

- dat trouwens de verzoekende partij dit dokument niet direkt gevonden heeft wanneer zij aangetroffen werd; dat zij dit dokument naderhand heeft teruggevonden; dat wanneer per impossele vereiste van het origineel zich zou stellen op het moment van het bewijs van inschrijving het minstens behoorde een redelijke termijn te laten teneinde het origineel terug te vinden.

- de verplichting het origineel te vertonen van het identiteitsbewijs steunt op een omzendbrief en dat geen verplichtingen kunnen opgelegd worden bij wege van omzendbrief nu daardoor extra voorwaarden opgelegd worden die door de wet opgelegd zijn, nu een ander nog dient opgelegd te worden door een omzendbrief.

Dat wanneer de beslissing stelt dat het identiteitstuk dient vertoond te worden bij het indienen van het verzoek en die vereiste geschonden acht op het moment van een latere woonstcontrole, niet gemotiveerd kan zijn nu de beslissing de regel die het zelf voorhoudt verkeerd toepast.

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991). Dat de beslissing niet afdoende gemotiveerd is, in rechte en in feite.

Dat de verzoekende partij het dokument niet direkt maar naderhand teruggevonden heeft. Dat men bij verzoeken tot regularisatie immers toegelaten moet worden het dossier vooralsnog aan te vullen. Dat het beginsel van goede administratie oplegt dat de administratie bijkomende stukken vraag wanneer nodig (RvSt., nr. 58. 328, 23/2/1996; RvSt.. 78.711 11/2/1999; RvSt. 15 /4/ 2003, nr. 118.361, R.D.E.. 2000, nr.123; RvSt. 23/1/2003, nr. 114.946, R.D.E.. nr. 123, RvSt. 77.273, 30/11/1999)).

Dat ook het fair play beginsel, ook soms verwoord als het beginsel van redelijke termijn in die zin dat de vlug gehandeld wordt door de overheid, door de bestreden maatregel, geschonden wordt (Cfr.,

LAMBRECHTS, W., *Geschillen van Bestuur*, Kluwer, Antwerpen, 1988, 77; RvSt., Hoei, nr. 21.055., 20 maart 1981, R.W. 1981-82, 162; RvSt., Boechhout, nr. 20.040, 15 januari 1980; RvSt., Joos, nr. 20.080, 29 januari 1980), nu met overdreven spoed gehandeld is. Dat het schenden van een rechtsregel van behoorlijk bestuur zoals het Fair-play beginsel een schending van het recht is (LAMBRECHTS, W., *Geschillen van Bestuur*. Kluwer, Antwerpen, 1988, 71 juncto 77).

Dat de verplichting het origineel te vertonen van het identiteitsbewijs steunt op een omzendbrief - zeker gelet op de bewoordingen van de bestreden beslissing - en dat geen verplichtingen kunnen opgelegd worden bij wege van omzendbrief nu daardoor extra voorwaarden opgelegd worden die door de wet opgelegd zijn, nu een ander nog dient opgelegd te worden door een omzendbrief. Dat men bij reglement of bij omzendbrief niet kan afwijken van een bij wet ingevoerde regeling (Cfr. RvSt. nr. 198.769 van 9 december 2009 in de zaak AJ 193.994/XIV 31.885 kan gelden een recent voorbeeld waarbij de overheid niet bij instructie vermocht op te treden voor het bepalen van regularisatiecriteria; daarbij kan men zelfs bemerking dat de wettekst van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet zelf zelfs geen aanzetten geeft wat de regularisatiecriterium zouden kunnen zijn; zie ook RvSt. nr 82.791 van 8 oktober 1999 met algemeen rolnummer 87.715 waarbij het K.B. met regularisatiecriteria van 6 oktober 1999 werd geschorst omdat dit K.B. indruiste tegen het vroeger artikel 9,3 van de vreemdelingenwet). Dat gelet op het voorgaande de bestreden beslissing artikel 9 ter van de vreemdelingenwet schendt, nu bijkomende voorwaarden in voormelde wetgeving werden gelezen.

Dat de bestreden beslissing bovendien niet gemotiveerd is, nu met het verzoek tot medische regularisatie ook een verzoek tot verlenging termijn werd ingediend zodat het behoorde alsdan ook reeds te beslissing over dit verzoek in plaats van te vragen dergelijk verzoek in te dienen. Dat geen enkel motief opgegeven werd wat dit betreft in de bestreden beslissing. Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991). Dat de beslissing niet afdoende gemotiveerd is, in rechte en in feite.

Dat zowel de materiële als formele motiveringsverplichting kunnen zijn geschonden.

Dat de Raad van State als volgt oordeelde nopens de motiveringsverplichting in twee zaken : "Overwegende dat uit de analyse van de bestreden beslissing blijkt dat haar motivering praktisch uitsluitend is gebaseerd op een aantal tegenstrijdigheden tussen de verschillende verklaringen (.); dat in de bestreden beslissing het asielrelaas van verzoeker niet of nauwelijks wordt getoetst aan de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951, hoewel het asielrelaas van verzoeker precies, coherent en gedetailleerd is; dat bijgevolg zowel de formele als de materiële motiveringsplicht werd geschonden;" (RvSt. nr. 130.047 dd.. 1 april 2004 en RvSt. nr. 130.048 dd.. 1 april 2004).

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991), het algemeen rechtsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur, welke de motivering opleggen van bestuurshandeling.

Dat de bestreden beslissing immers formeel en inhoudelijk dient gemotiveerd te zijn. Dat een gebrekkige motivering uiteraard gelijk staat met afwezigheid van motivering, hetgeen in casu duidelijk het geval is.

Dat vage, duistere of niet terzake diende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn (VAN HEULE, D., *Vluchtelingen : een overzicht na de wet van 6 mei 1993*, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78 en VANHEULE, D., *De Motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet*, T.V.R., 1993/2, 67-71),

Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alsoo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt., Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M., 1993, 43; RvSt., Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, nr. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. Environnement et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damiot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt., Wamants, nr. 21.635, 3 december 1981).

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs

wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker spreekt over "vage, duister of niet terzake diende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen". Evenwel blijkt dat de motieven op eenvoudige wijze in de bestreden beslissing kunnen worden gelezen. Zo wordt met verwijzing naar de toepasselijke rechtsgrond, meer bepaald artikel 9ter, § 3 van de Vreemdelingenwet, duidelijk vermeld dat verzoeker noch bij zijn aanvraag, noch bij de woonstcontrole zijn originele identiteitsdocumenten kon voorleggen, zodat verzoeker niet voldoet aan de documentaire ontvankelijkheidsvereisten. De motieven gaan aldus specifiek op verzoekers situatie in, temeer nu wordt verwezen naar een woonstcontrole die bij verzoeker plaats had in het kader van verzoekers aanvraag, zodat geenszins sprake is van vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motieven. Verzoeker toont niet aan dat, en om welke redenen, de motieven van de bestreden beslissing, die hem gekend zijn, niet zouden voldoen aan de formele motiveringsplicht, noch maakt hij duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending ervan wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Uit verzoekers betoog blijkt dat hij de motieven van de bestreden beslissing bekritiseert, zodat hij in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing zelf aangeeft dat het identiteitsstuk dient vertoond te worden bij de indiening van de aanvraag, terwijl het oordeel gevormd wordt op basis van een adrescontrole door de politiediensten, die op een ander moment plaats had dan de indiening van het verzoek. Verzoeker geeft daarenboven aan dat hij het document op een later tijdstip heeft teruggevonden, en hem minstens een redelijke termijn diende gegeven te worden voor het terugvinden van het origineel. Hij meent dat het fair play-beginsel, soms verwoord als het beginsel van redelijke termijn, wordt geschonden, nu zijn aanvraag met overdreven spoed werd behandeld. Verzoeker betoogt dat verweerder zich voor de verplichting om een origineel identiteitsbewijs neer te leggen, steunt op de omzendbrief. Hij meent evenwel dat een omzendbrief geen extra voorwaarden mag toevoegen aan de wet. Hij bemerkt hierbij dat "de wettekst van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zelf zelfs geen aanzetten geeft wat de regularisatiecriterium zouden kunnen zijn".

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 9ter, § 3 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;
2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoon op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;
(...)"

Artikel 9ter, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;
2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;
3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.”

De omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, waarnaar verwezen in de bestreden beslissing, stelt in punt II, D. dat:

“Bij de controle van de feitelijke verblijfplaats zal gevraagd worden om de originele identiteitsdocumenten te vertonen, waarvan in voorkomend geval kopieën werden gevoegd bij de aanvraag. Indien de vreemdeling de originele identiteitsdocumenten niet kan vertonen, wordt de woonstcontrole geacht negatief te zijn. Het woonstcontroleverslag dient dan te vermelden dat de originele identiteitsstukken niet vertoond werden.”

Het Grondwettelijk Hof heeft er in zijn arrest nr. 193/2009 van 29 november 2009 erop gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de Vreemdelingenwet grondig wijzigde, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure was. Het hof vervolgde dat het *“In het licht van die doelstelling niet onredelijk (is) te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld.”*

Gelet op de samenlezing van de hierboven geciteerde wetgeving is de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet enkel gunstig, dus ontvankelijk indien de betrokkene bij een woonstcontrole zijn identiteit ook kan aantonen middels zijn origineel identiteitsdocument. De omzendbrief van 21 juni 2007 voegt geenszins een extra voorwaarde toe aan de wet, nu de vereisten waaraan een identiteitsbewijs moet voldoen werden opgenomen in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De vereiste dat het om een origineel document dient te gaan, vloeit hier rechtstreeks uit voort en geenszins uit de omzendbrief.

Voor de controle van de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarden dient verweerder zich terug te stellen op het ogenblik van de aanvraag, nu *“uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat de zogenaamde “documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde” wordt gesteld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag”* (Raad van State 30 juni 2011, 214.351).

Verweerder dient aldus na te gaan of verzoeker op het ogenblik van het indienen van zijn aanvraag zijn identiteit heeft aangetoond. Verzoeker betwist op zich niet dat het noodzakelijk is om originele documenten voor te leggen ten bewijze van de identiteit. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ten bewijze van zijn identiteit enkel kopieën voorlegde van een geboorteakte en van een nationaliteitsverklaring, waarbij wordt gewezen op een identiteitskaart en het nummer van de kaart wordt vermeld.

In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt aan te geven, heeft verweerder aldus zorgvuldig gehandeld door hem bij de woonstcontrole, die plaats heeft na het indienen van de aanvraag, de kans te geven de originele identiteitsdocumenten voor te leggen. Verzoeker betwist niet dat hij bij de woonstcontrole zijn originele identiteitsdocumenten niet kon voorleggen. Hij meent evenwel dat hem een redelijke termijn diende gegeven te worden om dit alsnog te doen en dat de bestreden beslissing overhaast werd genomen. Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoeker reeds bij de aanvraag diende aan te tonen te voldoen aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarden, zodat hem geenszins nog een extra termijn diende te worden toegestaan teneinde de nodige bewijzen naar voor te brengen. Tevens blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker zijn aanvraag indiende op 21 februari 2012, dat vervolgens op 18 juni 2012 een woonstcontrole plaats had en dat pas op 25 juni 2012 een beslissing werd genomen.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker gebruik maakte van de zeven dagen tussen de woonstcontrole en het nemen van de bestreden beslissing om zijn originele identiteitsdocumenten alsnog aan te bieden. Verzoeker toont ook niet aan dat verweerder op enig ogenblik zou hebben geweigerd om de originele stukken alsnog in ontvangst te nemen of in overweging te nemen. Uit het geheel van de feiten blijkt dan ook dat er geenszins sprake is van een met overdreven spoed genomen beslissing en het enkel aan verzoekers eigen handelen te wijten is dat hij niet in staat was om de originele stukken te tonen van de kopieën die hij bij zijn aanvraag had gevoegd.

Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om op basis van het politieverslag van 18 juni 2012 vast te stellen dat verzoeker geen origineel identiteitsdocument kon voorleggen. Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van het fair play-beginsel of de redelijke termijn wordt niet aangetoond.

Verzoeker voert tevens aan dat hij bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf eveneens een aanvraag tot verlenging van de termijn heeft gevraagd. Hij meent dat verweerder over dit verzoek diende te beslissen in plaats van hem te vragen een dergelijk verzoek in te dienen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een punt IV in zijn aanvraag vermeldde met als titel: “*verlenging termijn*”. Verzoeker wijst hierbij op dezelfde medische argumenten die hij aanhaalde bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Evenwel geeft verzoeker nergens aan welke termijn hij wenst te laten verlengen. Indien verzoeker de verlenging van de termijn van een eerder genomen bevel om het grondgebied te verlaten zou beogen in afwachting dat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf werd behandeld, stelt de Raad vast dat dit niet blijkt uit zijn aanvraag. Bovendien vormt de termijn die in een bevel om het grondgebied te verlaten wordt opgenomen een uitvoeringsmodaliteit van een beslissing, die niet het voorwerp uitmaakt van huidig geschil en waarvoor de Raad niet bevoegd is.

Indien verzoeker een verlenging van de termijn zou hebben beoogd van de termijn van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van 13 juli 2012, wijst de Raad er opnieuw op dat de termijn een uitvoeringsmodaliteit betreft en niet aanvechtbaar is voor de Raad. Bovendien is het weinig logisch de verlenging te vragen van een termijn van een eventueel bevel in de toekomst. Het is niet kennelijk onredelijk van verweerder om eerst de aanvraag om machtiging tot verblijf te onderzoeken en bij de vaststelling dat deze onontvankelijk is, te motiveren dat verzoeker om medische redenen een verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten kan vragen. Een verlenging kan pas gevraagd worden wanneer de termijn werd bepaald. Verzoeker toont dan ook niet aan dat verweerder diende te beslissing omtrent zijn aanvraag om “*een verlenging van de termijn*”, noch toont hij aan dat de motieven dienaangaande niet afdoende zouden zijn.

Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.1.3. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van “*het algemeen rechtsbeginsel en het algemeen rechtsbeginsel in het internationaal recht van de rechtstaat, schending van artikel 9 van de wet van 6 januari 1989, B.S. 7/1/1989, schending van artikel 10 en 11 van de Belgische grondwet, schending van artikel 3 van het eerste protocol van het E.V.R.M. en het artikel 13 van het E.V.R.M.*”

Verzoeker licht zijn middel als volgt toe:

“Dat de bestreden beslissing het volgende voorhoudt ter motivering van de beslissing :

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is. Artikel 9ter §3 - 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010”

Dat de beslissing onmogelijk kan steunen op voormelde wetgeving.

Dat de administratie volgende wijzigingen van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet niet kan toepassen namelijk :

- Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (goedkeuring kamer - Pari. St. Kamer 2010-2011/53/0771/030)

- De wet van 8 januari 2012 tot wijziging van artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (goedkeuring Kamer : Pari. St. Kamer 2011 -2012 53/1824/7/).

Dat artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen door de Kamer werd goedgekeurd in de zitting 2010- 2011 (goedkeuring kamer - Pari. St. Kamer 2010-2011/53/0771/030)

Dat de wet van 8 januari 2012 tot wijziging van artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen werd goedgekeurd in de zitting 2011-2012 (goedkeuring Kamer : Pari. St. Kamer 2011 -2012 53/1824/7/).

Dat de toepassing van voormelde rechtsregels immers volgende rechtsregelen schendt :

- het algemeen rechtsbeginsel en het algemeen rechtsbeginsel in het internationaal recht van de rechtstaat

- artikel 9 van de wet van 6 januari 1989, B.S. 7/1/1989, dat oplegt dat arresten die de van het Arbitragehof (thans in diezelfde wettekst aangeven als Grondwettelijk Hof) die de annulatie uitspreken en meerbepaald het gezag en kracht van gewijsde van het arrest van het Arbitragehof nr. 73/2003 van 26/5/ 2003 (B.S. 6/6/2003)

waarbij het Arbitragehof geoordeeld heeft dat het kieswetboek artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet schendt, nu de wetgever de kieswetgeving niet heeft gewijzigd binnen de termijn opgegeven door het Arbitragehof en de schending van voormelde artikelen van de Belgische Grondwet niet opgeheven werd in de termijn door het Arbitragehof gegeven nu de verkiezingen plaatsvonden na juni 2007, de termijn opgeven in voormeld arrest (Cfr B.9.8 in arrest).

- het arrest van het Arbitragehof nr. 73/2003 van 26/5/ 2003 (B.S. 6/6/2003) waarbij het Arbitragehof geoordeeld heeft dat het kieswetboek artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet schendt

- schending van artikel 10 en 11 van de Belgische grondwet nu het Arbitragehof geoordeeld heeft dat het kieswetboek artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet schendt en nu de wetgever de kieswetgeving niet heeft gewijzigd binnen de termijn opgegeven door het Arbitragehof en de schending van voormelde artikelen van de Belgische Grondwet niet opgeheven werd in de termijn door het Arbitragehof gegeven nu de verkiezingen plaatsvonden na juni 2007 en de wetgeving die artikel 9 ter van de vreemdelingenwet aangenomen zijn door de wetgever waaronder de Kamer die samengesteld is door verkiezingen daterende van na juni 2007,

- artikel 3 van het eerste protocol van het E.V.R.M en het artikel 13 van het E.V.R.M. zoals opgegeven in het arrest Grosaru/ Roemenië nr. 78039 van 2/3/2010, nu het onderzoek door de "geloofsbrieven" en dus ook de al dan niet grondwetsconforme samenstelling van overeenkomstig artikel 231 van het kieswetboek (wet 12/4/1894, B.S. 15/4/1894) werd beoordeeld door telkens de kamer voorwerp van de beoordeling zelve, zijnde de Kamer over de Kamer (CRABU53/Plen001 6/7/2010) , zijnde de Senaat over de Senaat dit zelfs onder mogelijkheid tot beroep nu alléén de desbetreffende kamer enkel vermag te oordelen, hetgeen overeenkomst voormelde artikel 3 van het eerste protocol van het E.V.R.M en het artikel 13 van het E.V.R.M., niet kan gelet op de partijdigheid van een dergelijk oordeel genomen over de eigen samenstelling zelfs zonder mogelijkheid van beroep, Dat gelet op de schending artikel 3 van het eerste protocol van het E.V.R.M en het artikel 13 van het E.V.R.M. zoals opgegeven in het arrest Grosaru/ Roemenië nr. 78039 van 2/3/2010, de Kamer of Senaat geen federale wetgeving meer kan maken, nu er geen organen zijn die objectief kunnen oordelen over de samenstelling van wetgevende organen, te meer daar geen enkele beroepsmogelijkheid is voorzien.

Dat gelet op het niet naleven van het arrest van 6 januari 1989, B.S. 7/1/1989,, artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet, artikel 9 van de Arbitraghofwet, thans Wet Grondwettelijk Hof, de Kamer en Senaat geen Wetgeving kan maken.

Dat een administratie de wetgeving die men niet vermag te maken ook niet kan toepassen. Dat in een rechtstaat men dergelijke wetgeving uiteraard niet kan toepassen.

Dat subsidiair wanneer de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet zou kunnen overgaan tot directe toetsing er gevraagd wordt om volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof :

Schenden artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen en de wet van 8 januari 2012 tot wijziging van artikel 187 van de wet van 29 december

2010 houdende diverse bepalingen de artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet, aangezien het arrest van het Arbitragehof nr. 73/2003 van 26/5/ 2003 (B.S. 6/6/2003) oordeelde dat het kieswetboek artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet schendt, het huidige parlement samengesteld is op basis van verkiezingen van na juni 2007 zonder wijziging van de kieswetboek en artikel 9 van de Arbitragehofwet thans wet op het Grondwettelijk Hof oplegt dat de arresten van het Hof kracht en gezag van gewijsde hebben en de voormelde wetgeving uitvaardigd door een parlement dat niet conform samengesteld is aan de vereisten zoals gesteld door het arrest van het Arbitragehof nr. 73/2003.

2.1.4. Verzoeker betoogt dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zoals gewijzigd door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen en door de wet van 8 januari 2012 tot

wijziging van artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, niet kon worden toegepast door verweerder, gezien deze wetswijzigingen zijn gestemd door een kamer en senaat die zelf ongrondwettig zijn verkozen. Hierbij wijst verzoeker onder meer op het arrest nr. 73/2003 van 26 mei 2003 van het Grondwettelijk hof en het arrest Grosaru t/ Roemenië van 2 maart 2010 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Verzoeker betoogt dat indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet zou kunnen overgaan tot directe toetsing, hij wenst dat de Raad een prejudiciële vraag stelt aan het Grondwettelijk Hof.

Evenwel dringt de vraag zich op welk belang verzoeker heeft bij het invoeren van bovenstaand middel, temeer nu verzoeker op 20 februari 2012 een aanvraag indiende om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekers vraag aan verweerder om een verblijfsrecht te bekomen, dateert van na de wetswijzigingen die verzoeker ongrondwettig acht. Hij wenste aldus zelf het voordeel te bekomen van een artikel waarvan hij de mening is toegedaan dat het ongrondwettig zou zijn.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Daarenboven is uit de bespreking van het eerste middel gebleken dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard om de reden dat hij de originele documenten van zijn identiteitsdocumenten niet kon voorleggen.

Zoals hoger reeds werd uiteengezet, heeft het Grondwettelijk Hof er in zijn arrest nr. 193/2009 van 29 november 2009 op gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de Vreemdelingenwet grondig wijzigde, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielpprocedure was. In de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt met betrekking tot artikel 9ter van de Vreemdelingenwet het volgende gesteld: *“Ook hier wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: behoudens uitzondering kan de aanvraag van de machtiging tot verblijf niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is; wel is het zo dat een vreemdeling die geen identiteitsdocument overmaakt en evenmin aantoonst dat hij in de onmogelijkheid vertoefst om het vereiste identiteitsdocument in België over te maken, niet verwijderd zal worden indien zijn medische situatie dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.”* (Gedr.St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001,36).

Het bewijs van de identiteit vormde reeds voor de wetswijzigingen die verzoeker ongrondwettig acht één van de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Los van de vraag of de Raad over de bevoegdheid beschikt, dient opgemerkt te worden dat indien de Raad tot de conclusie zou komen dat de wetswijzigingen van 2010 en 2012 ongrondwettig zouden zijn, de vorige versie van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet opnieuw van toepassing zou zijn. Ook in dit artikel (de vorige versie) bestaat de vereiste dat verzoeker de originelen van zijn identiteitsdocumenten moet kunnen voorleggen zodat zijn identiteit zou komen vast te staan. Uit de bespreking onder het eerste middel is gebleken dat verzoeker niet betwist dat verweerder op het ogenblik van de bestreden beslissing geen kennis had van de originele identiteitsdocumenten, zodat verzoeker niet aantoonst op welke wijze de grondwettelijkheidstoetsing van de wetswijzigingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hem enig voordeel zou kunnen opleveren.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2. Aangaande de tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten

2.2.1. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is, *“artikel 62ter van de Vreemdelingenwet”* en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt. Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

“Dat het bevel tot verlaten van het grondgebied steunt op volgende motieven zoals opgegeven in de beslissing in zake het verzoek tot medische regularisatie :

"(...)"

Dat in zoverre de beslissing in zake het verzoek tot medische regularisatie geschorst/geannuleerd wordt dit ook dient te gebeuren voor het bevel tot verlaten van het grondgebied. Dat alsdan de beslissing niet langer kan gemotiveerd zijn en ook niet kan berusten op de ingeroepen materiële wetgeving, zijnde artikel 9 ter van de vreemdelingenwet.

Dat de Raad van State oordeelde dat een bevel tot verlaten van het grondgebied niet kan worden afgeleverd dan na uitspraak gedaan te hebben over de machtiging tot voorlopig verblijf (RvSt., 10 juni 1995, T.V.R., 1995, 1, p.56), hetgeen een schending uitmaakt van artikel 9,3 van de vreemdelingenwet door de ingeroepen buitengewone omstandigheden niet tot hun recht te laten komen. Dat deze rechtspraak naar analogie kan toegepast worden in de situatie waarin een bevel tot het verlaten van het grondgebied wordt uitgevaardigd daar waar een verzoek tot medische regularisatie/ verzoek tot verlenging termijn nog wordt geacht te lopen. Dat de motiveringsverplichting geschonden is zoals bepaald door artikel 62 van de vreemdelingenwet en door de artikelen 2 en 3 op de uitdrukkelijke motivering door een bevel tot het verlaten van het grondgebied af te leveren gelet op het verzoek artikel 9,3 (RvSt. 1 februari 1996, T.V.R., 1996, 1, p. 67). Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991).Dat de beslissing niet afdoende gemotiveerd is, in rechte en in feite, nu de bestreden beslissing geen motieven bevat en niet materieel gemotiveerd.

Dat beslissing niet gemotiveerd is en niet voldoet aan het materieel motiveringsvereiste.

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn overeenkomstig art 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en artikel 2 en 3 van de motiveringswet (wet van 29 juli 1991)

Dat hierdoor de beslissing niet gemotiveerd is en een schending uitmaakt van artikel 3 van het E.V.R., de Europese richtlijn 2004/83/EG en , nu deze rechtsregels zoals opgegeven in de bestreden beslissing verkeerd geïnterpreteerd zijn nu er wel degelijk ziektes zijn die een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit"

2.2.2. Het bevel om het grondgebied te verlaten bevat ten opzichte van de eerste bestreden beslissing een afzonderlijke feitelijke en juridische grondslag. Zo wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en wordt vastgesteld dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Verzoeker betwist deze motieven niet. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Inzoverre verzoeker de mening zou zijn toegedaan dat de eerste bestreden beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard, nietig was en hem om die reden geen bevel om het grondgebied te verlaten kon worden gegeven, stelt de Raad vast dat verzoeker er niet in slaagde aan te tonen dat deze beslissing nietig is, zodat verzoekers argument faalt in feite.

Waar verzoeker wijst op rechtspraak van de Raad van State dat geen bevel om het grondgebied te verlaten zou mogen worden afgeleverd dan na uitspraak te hebben gedaan over de machtiging tot voorlopig verblijf, wat bij analogie dient te worden toegepast op een machtiging tot verblijf om medische redenen, wijst de Raad erop dat verweerder *in casu* niet louter een bevel om het grondgebied te verlaten heeft afgegeven, doch tevens uitspraak heeft gedaan over verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf, die onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker wijst opnieuw op zijn verzoek om verlenging van de termijn. Zoals hoger reeds aangegeven, is het uit verzoekers aanvraag niet duidelijk welke termijn verzoeker vraagt te verlengen om medische redenen. Tevens werd er reeds op gewezen dat verweerder in de beslissing om machtiging tot verblijf rekening hield met verzoekers medische situatie en met het feit dat deze, gelet op de onontvankelijkheidsbeslissing nog niet werd onderzocht, nu verzoeker expliciet werd gewezen op de mogelijkheid een verlenging van de termijn waarbinnen hij geacht wordt het bevel van 13 juli 2012 om het grondgebied te verlaten uit te voeren, kan vragen indien hij meent dat een uitvoering van het bevel een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Verweerder diende bijgevolg niet verder te motiveren aangaande verzoekers verzoek tot verlenging, zodat dit verzoek geenszins nog hangende zou zijn, laat staan het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten zou verhinderen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van

het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN